

излѣзналъ на полѣто, и попыталъ Філбна какъ є разсѣдилъ юначеството Прово. Філбнъ мѣ рѣкълъ: тѣлѣто мѣ є голѣмо и тлѣсто, а мѣсото мѣ є гнило. Имай дѣрзость, защо испѣрво като го стигнеша ще го сѫбѣаша.

АЛЕКСАНДРЪ ПОБѢДЛВА ПОРО.

Александъ зѣлъ копието си и Отишалъ срецо Прова, както и Прово срецо Александра. Като се видѣли єдинъ дрѣгъ, бѣтнали конѣте си, и сѫдарили съ копиетата, но счопилисъ и двѣте. Послѣ извѣдели сабите, и тогава въ Провската войскѣ станало матежъ, и смѣщенїе. Прово се обѣрналъ за да види, а Александъ припналъ конькъти си силно връхъ Прова, и го сѫдарили Отъ дѣсна страна, и го сѫбѣлъ. Быкоглавъю конь Александровъ, сѫловиълъ, конькъти Провъ Отъ врътѣти за грибата, и го фарлилъ долъ на землѧта мрѣтъвъ. И така Прово падналъ на землѧта, и издѣхналъ. Індійската войскѣ като видѣла смъртъта Прова, закачела да вѣга. А войската Александрова ги гонила съ єдно голѣмо юнчество дотолкова, гдѣто сѫбили 3000, и сѫловили жибы мнѣжество.

ПОГРЕБЕНІЕ ПОРОВО.

Испѣти Прови ги тѣрнали на єдинъ златенъ Сѣфъръ, и ги занесли въ Йліополъ, и ги покрыли съ